

[Formanden.]

til det ærede Medlem Hr. Kristen Amby, for at han kan faa Lejlighed til at forelægge et tidligere anmeldt Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Kristen Amby): Jeg har hermed den Ære for det høje Ting at forelægge *Forslag til Lov om Ophævelse af Lov Nr. 163 af 18. Maj 1937 om Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab m. v.* Lovforslaget er ganske kort, har kun to Paragraffer: § 1, som indeholder den Bestemmelse, at Lov Nr. 163 af 18. Maj 1937 om Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab m. v. ophæves, og § 2, der siger, at denne Lov træder straks i Kraft.

Svangerskabsloven af 18. Maj 1937 skulde oprindelig være traadt i Kraft 1. April 1938 — altsaa allerede nu være traadt i Kraft —, men ved Lov af 31. Marts 1938, altsaa en Dag før Loven skulde være traadt i Kraft, blev Lovens Ikrafttræden udskudt indtil 1. Oktober 1939. Justitsministerens Begrundelse for Lovforslaget om Udskydelse af Ikrafttrædelsestidspunktet kan kort fremstilles saaledes: at de Foranstaltninger af social og anden Art, som var at anse som Forudsætninger for, at man gennemførte Svangerskabslovens Retsregler, ikke kunde blive iværksat, inden Loven oprindelig skulde træde i Kraft, alene fordi Befolkningsskommissionens Betænkning først havde foreligget nogle faa Maaneder forinden, nemlig i Januar 1938.

Det konservative Parti stemte for Loven om Udskydelse ud fra det ganske enkle Ræsonnement, at vi ikke kunde have noget imod, at den efter vor Mening uheldige Lov blev udskudt, og ogsaa i det Haab, at den i alt Fald formentlig maatte ændres, inden den skulde træde i Kraft. Naar vi nu stiller Forslag om Lovens Ophævelse, er det begrundet i den Modstand, der var mod Loven allerede, da den blev vedtaget — en Modstand, der væsentlig samler sig om to Punkter, nemlig Uklarheden med Hensyn til Grænserne for den tilladelige Svangerskabsafbrydelse, og for det andet Afsnittet om Seksualklinikkerne, §§ 9—12.

Selve Svangerskabsloven er efter sin tekniske Opbygning en Ændring i den strafferetlige Tilstand og hører som saadan ind under Justitsministeriet. Vi erkender — og erkendte ogsaa ved Lovens Behandling i sin Tid —, at en saadan Ændring maatte ske. Det gav vi ved vore her i Tinget stillede Ændringsforslag Udtryk for, og vi erklærer ogsaa nu, at vi naturligvis er rede til, selv om Loven, som her foreslaet,

falder bort, at foretage de Ændringer i Straffeloven, som efter vor Opfattelse mulliggør, at vi faar Orden i dette Spørgsmaal, strafferetligt. Men vi mener rigtignok, at dette maa vente, indtil en Lovgivning om de andre Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab ikke bare er forberedt, men ogsaa ført ud i Livet. Disse andre Foranstaltninger — det er dem, der begrundes Udskydelsen — vedrører egentlig slet ikke Justitsministeriet og vedrører, selv om der er en vis Sammenhæng, overhovedet ikke Straffeloven.

Vi ønsker disse Foranstaltninger behandlet uafhængigt af hinanden, selv om vi nok kan se, at der er en Sammenhæng mellem dem, og det gør vi bl. a., fordi visse af disse Foranstaltninger kan vi ikke blot tiltræde, men vi ønsker dem fremmet uafhængigt af, hvordan det maatte gaa med Ændringerne i Straffeloven, medens der er andre Foranstaltninger, forudsat direkte ved Loven, som vi absolut og ubetinget er Modstandere af. De Foranstaltninger er nemlig af højst ulige Karakter, ja, man kan egentlig sige, at deres Tendenser strider mod hinanden. Det er de Foranstaltninger, som omtales i Lovens §§ 9—12, og som særlig præciseres i § 9. Denne Paragraf bestemmer, at der skal oprettes Seksualklinikker til tre Formaal: 1) hvor Personer kan faa Adgang til rigtig og sund Vejledning i Seksualhygiejne, 2) hvor den svangre Kvinde kan faa Vejledning med Hensyn til et Svangerskab og 3) hvor den svangre Kvinde kan faa Vejledning om den Bistand, baade af lægelig og økonomisk Art, under Svangerskab og efter Fødselen, som staar til Raadighed, og endvidere Vejledning om den Hjælp, hun kan faa til det ventede Barns Opdragelse.

Jeg vil gerne med det samme sige, at de Formaal, der er udtrykt i de to sidste Punkter, altsaa sociale Foranstaltninger for den svangre Kvinde baade under Svangerskabet og efter Fødselen, billiger vi fuldt ud, og vi opfordrer Regeringen — det vil vel her sige Socialministeren — til hurtigst muligt for Rigsdagen at fremsætte Forslag herom. Vi erkender det for nødvendigt baade af sociale Retfærdighedsgrunde og af befolkningsmæssige Grunde, at disse Foranstaltninger hurtigst træder ud i Livet, Foranstaltninger som Mødrehjælp og Hjælp til Barnets Opdragelse. Disse Foranstaltninger kan man læse om i Befolkningsskommissionens Betænkning.

Men vi spørger — og det er derfor, vi stiller Forslag om, at Loven, som den nu er,